

По тая трева зелена,
При тая вода студена.
Илио е юнакъ надъ юнакъ!
Не дава хайта да мине,
Не дава обиръ да стане,
Не дава зодумъ да бжде
По тая Рила-планина
Отъ рѣзанните читаѣи.
Сѣбрале сѣ са, набрале
И турци, и арнауѣе,
И чернокожи цигане,
Па при пашата отишле
И на пашата думале:
»Пашо ле, царски заптию,
Я дай ни, пашо, низаме,
Въ Малешки села да идемъ,
Илия да си одувимъ,
Кожата да му одеремъ,
Че е расплакалъ агите,
Че е уплашилъ пашите,
Че е пролѣялъ турска крѣвь
На ходжи и на хаджие,
На паши и на аяни,
На аги и на сегмене,
На молли и на дервише.«
Пашата свикалъ низаме,
Та па имъ тихо говори:
»Въ Малешки села идете,
Иля-войвода хванете,
Назадъ му рѣце вѣржете
И въ темници го хвѣрлете.«
Низаме думатъ съ жаленъ гласъ:
»Пашо ле, царски заптию,
Прати ни доле вовъ Стамболъ
Сѣсъ царьтъ да са биеме;
Ала ни, пашо, не пращай